

fra Nykjøbing paa Falster til Drejøved om Morgenen Kl. 5. tænker man sig, at det udgik fra Næstflov om Morgenen og mulig kunde fremmes en Time tidligere, altsaa Klokken 4 og være i Nykjøbing Kl. 5 $\frac{1}{2}$ og gaa derfra til den Tid, saa vilde en saadan Forandring neppe medføre stor Ubehagelighed eller Fordyrkelse i Driften, og det vilde medføre, at man i det vestlige Lolland kunde have en gennemgaaende Forbindelse med Kjøbenhavn to Gange om Dagen, istedetfor at man nu i Reglen maa ligge over i Nykjøbing. Tager man med Aftentoget fra Kjøbenhavn og vil til Søkjøbing, maa man ligge over i Nykjøbing og tager man med Aftentoget fra Næstflov og vil til Kjøbenhavn, maa man ligge over i Nykjøbing. Det vil let fortsaas, at det er til stor Gæns for Beboerne paa det vestlige Lolland.

— Et eneste Spørgsmaal turde jeg maaste endnu omtale, som min Opmerksomhed privat er bleven henledet paa. Det har ganske vist ogsaa for en kort Tid siden, jeg tror i Begyndelsen af Maaned, været omtalt i et af de større kjøbenhavnske Blade, men det er et Spørgsmaal, der har almindelig provindsiel Interesse. Skjøndt det egentlig ikke vedrører Finantsloven, vedrører det dog paa en vis Maade Administrationen, og jeg antager ikke, at den ærede Formand vil have Noget imod, at jeg gjør opmærksom derpaa. Paa Finantsloven ser man opført Udgifter til Lønning for Sænekaptainen her i Kjøbenhavn og adskillige andre Bidrag til Kjøbenhavns Havn, men der lyder i denne Tid stærke Klager over, at de provindsielle Skippere, som forhandle Frugt her paa Kjøbenhavn, ere bleven tilfidsatte iaar overfor fremmede Nationers Søfarende. Ved den Udbedring af Kanalen her ved Stranden, som skete ifjor, bleve selvfølgelig disse Frugtfartøier viist hen paa andre Liggepladser; nu iaar, da den anden Del af Kanalen bliver udbedret, har det havt til Følge, at Fiskehandlerne ere bleven viist hen foran i Kanalen, og derved bliver Pladsen noget forstyrret for de der tidligere liggende Fartøier. Det kunde nu være, hvad det var, men imidlertid ligger der endel tydske Skippere, som handle med Vbler, Træ, Ost og Fedevare, og som have faaet Lov til at holde deres Plads der; man har fremdraget dette Spørgsmaal som en Klage over, at vore egne Skippere ere bleven forbigaaede, og at man har begunstiget andre paa deres Befordring. Saar kan der naturligvis ikke være Tale om at rette dette; men jeg fremdrager Spørgsmaalet, fordi, dersom Sagen til næste Aar skulde være den, at man ønskede Frugtskipperne henviste til den Plads, de have iaar, og de skulde være Gjenstand for den samme Tilfidsættelse, tror jeg neppe, dette vilde være rigtigt. Da Spørgsmaalet har været fremdraget gennem de offentlige Blade, har jeg tilladt mig at fremdrage det her, haabende, at de rette Bedkommende ville vide, hvilken Betydning det har for Byen og ogsaa for

Provindserne, om vore egne Frugtskipper kunde faae en nogenlunde god Plads til deres Handel med Frugt.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg vil kun opholde det ærede Thing et lille Dieblit i Anledning af en Henvendelse, som en af de ærede Lædere (Bajer), der havde Ordet igaar, rettede til mig, idet han nemlig spurgte, om det kunde antages at frembyde større Betæneligheder, navnlig i finantsiel Henseende, om en Nedsættelse eller Bortfalden af Gebyrerne for Konfirmation af Hættepagter kom tilstede. Jeg skal i den Henseende blot tillade mig at bemærke, at det er et Spørgsmaal, der neppe har nogen finantsiel Betydning; thi der er hidtil idetmindste, ikke blevet konfirmeret mere end omtrent 20 Hættepagter om Aaret, og af disse er der endda altid nogle, som konfirmeres enten gratis eller for nedsat Gebyr, fordi de Summer, som det dreier sig om, ere saa ubetydelige. Gebyret i sig selv er jo temmelig høit, nemlig nogle og tredsindstyve Rigsdaler, men alligevel vil jo dog den hele Sag, dersom det iøvrigt anses for ønskeligt, være af en saa ganske underordnet Betydning, at jeg neppe antager, der fra den Side kunde være noget til Hinder derfor. Hvad selve Sagen angaar, kan jeg kun sige, at det, der nærmest kan ansøres derfor, er, at Konfirmation af Hættepagter, saaledes som Forholdet nu har udbannet sig, egentlig ikke er Andet end en Form, hvorunder Retshandelen træder frem, idet der nemlig aldrig negtes Konfirmation, der er ikke Tale om, at man kritiserer Hættepagtens Indhold og meddelelser eller negter Konfirmation, efter som man finder, at Indholdet er mere eller mindre hensigtsmæssigt for de Paagjældende, som ville indgaa Hættepagt, det er ikke Tilfældet, Konfirmationen meddeles altid, forudsat at der ikke i Hættepagten findes noget Ulovligt, Noget, der ikke kan konfirmeres, og forsaavidt er det altsaa ikke Andet end en Form. Det Offentlige yder ikke de Paagjældende nogen Baretagelse af deres Interesser eller noget Tilsyn til Gjengjæld for Gebyret. Jeg tror derfor, det er et Punkt, som ialtsald af finantsielle Grunde neppe vil kunne volde nogen Bæmskelighed, hvis der skulde være et almindeligt Ønske tilstede her i Thinget om at komme til en Nedsættelse eller Bortfalden af disse Gebyrer. Jeg bemærker blot her til Slutning, at jeg naturligvis ikke taler om Stempelpligten, den gaar jeg ud fra er en Sag for sig.

Døjsen: Jeg har været nødt til at begjære Ordet engang endnu overfor den høitærede Krigsminister, da hans Svar til mig, som det ærede Thing jo vil have lagt Mærke til, i en særdeles høi Grad var utilfredsstillende. Jeg skal imidlertid dog blot nævne et Punkt med Hensyn til Budgettet, inden jeg nærmere kommer til